

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **SPI JOB s. r. o.**
sídlem Nádražní 613/38, 702 00 Ostrava
zastoupená Punktum, spol. s r. o.
sídlem Otická 758/19, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem Na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní tvrzení a stanovisko žalovaného:

1. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v sídle její společnosti proběhlo ústní jednání, na kterém se zaměstnanci žalovaného prokázali úředními průkazy, odmítli však prokázat svoji totožnost a předložit pověření ke kontrole. Podle žalobkyně se žalovaný přitom dopustil dvou nezákonných zásahů, jejichž deklarace se žalobou domáhá:
 - I. Žalovaný odmítl dne 20. 9. 2024 vyzvat všechny přítomné osoby k prokázání totožnosti.
 - II. Žalovaný nevydal dne 20. 9. 2024 pověření je kontrole pro konkrétní přítomné úřední osoby, ač byl o to výslovně požádán.

2. Žalobkyně má za to, že zásah do jejích práv vyplývá ze skutečnosti, že měla zaměstnancům žalovaného předložit 600 pracovních smluv. Zaměstnanci jsou neznámí lidé. Postup žalovaného byl podezřelý, protože nebyl sdělen žádný důvod kontroly ani žádná pochybnost o podaných daňových tvrzeních. Byly podezřele vyžadovány všechny listiny. Žalobkyně se obávala, že jde o útok na ni, podobně jako by po ní neznámé osoby žádaly přístup k bankovním účtům. Měla obavy z postihu podle GDPR v důsledku vydání smluv obsahujících osobní údaje neznámým osobám.
3. Žalobkyně měla veřejné subjektivní právo znát totožnost konkrétní osoby, která o sobě tvrdí, že jedná jménem státu. Měla právo na to, aby úřední osoby postupovaly podle § 23 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a vyzvaly přítomné k prokázání totožnosti.
4. Žalovaný namítl věcnou neprojednatelnost žaloby, neboť jednání, jehož deklarace za nezákonný zásah se žalobkyně domáhá, byla učiněna při daňové kontrole a případná nezákonnost by tak zásadně měla být projednána v žalobě proti rozhodnutí.
5. Podle žalovaného nejsou úřední osoby osobami zúčastněnými na řízení. Z ustanovení § 12 daňového řádu a § 16 zákona č. 456/2011 Sb., jim vyplývá pouze povinnost předložit služební průkaz. Sdělení úřední osoby upravuje § 12 odst. 4 daňového řádu, jednání úředních osob je přičitatelné správci daně jako orgánu veřejné moci, a pověření proto nejsou povinny předkládat.

Posouzení žalobních bodů-právní úprava

6. Krajský soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2023 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
7. Podle § 82 s. ř. s., *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
8. Judikatura správních soudů vytvořila algoritmus, podle kterého je nutno při posouzení zásahové žaloby postupovat (vč. otázky, kdy je namístě tuto odmítnout a kdy zamítnout), vycházející z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160 (EUROVIA), který sice byl zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, neboť Ústavní soud nesouhlasil s tím, jak v uvedeném rozhodnutí rozšířený senát posoudil běh lhůt k podání žaloby v případě neukončeného trvajícího zásahu, ovšem v navazujícím nálezu ze dne 14. 8. 2019, sp. zn. II. ÚS 2398/18 se k samotné metodologii postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby přihlásil; tato je používána i v následujících rozhodnutích správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 – 138 nebo ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Afs 190/2017 – 36).
9. Algoritmus se skládá z těchto kroků: 1. krok: soud si musí ozřejmit, jaké jednání veřejné správy žalobkyně označuje za nezákonný zásah, zda, kdy a za jakých okolností se takto specifikované jednání vskutku odehrálo, případně zda, kdy a za jakých okolností se udály další skutečnosti rozhodné pro posouzení včasnosti žaloby, a zda může vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zjevně a nepochybně být „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s.; nemůže – li zjevně a nepochybně být zásahem, soud

žalobu odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; 2. krok: soud zkoumá přípustnost dle § 85 s. ř. s., části věty před středníkem. Zjistí-li soud, že žalobkyně měl jiné právní prostředky k ochraně nebo nápravě k dispozici, avšak nevyužil jich, musí být žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s.; 3. krok: soud zkoumá včasnost žaloby podle lhůty uvedené v § 84 odst. 1 s. ř. s.; a 4. krok: soud zkoumá její důvodnost ve smyslu § 82 s. ř. s.

10. Kritéria pro určení toho, zda určitý úkon je nezákonným zásahem, vyplývají přímo z § 82 s. ř. s. a jsou jimi: žalobkyně musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti ní, nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasaženo (5. podmínka). Není – li splněna byť jediná z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 1/2005–65 ze 17. 3. 2005).

K subsidiaritě žaloby/první tři kroky přezkumu

11. Podle žalovaného je na místě žalobu odmítnout z důvodu její subsidiarity vůči žalobě proti rozhodnutí.
12. Krajský soud tomuto názoru nepřisvědčil.
13. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je skutečně subsidiárním prostředkem ochrany, a to buď vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů, nebo vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tak uvedl v již výše citovaném rozsudku EUROVIA, v jehož bodě [42] rozšířený senát vyložil, že důsledkem subsidiarity zásahové žaloby vůči žalobě proti rozhodnutí je nepřípustnost vedoucí k odmítnutí zásahové žaloby v případě konkurence se žalobou podle § 65 s. ř. s.: „*Subsidiarita vůči ostatním žalobním typům znamená, že zásahová žaloba je přípustná teprve tehdy, pokud nepřichází v úvahu podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.) a ani podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a a násl. s. ř. s.). Je nepochybné, že ústřední roli v systému žalob podle soudního řádu správního hraje žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., nečinnostní žaloba a zásahová žaloba hrají roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (...).*“ K otázce vztahu mezi žalobou proti rozhodnutí dle § 65 s. ř. s. a žalobou na ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. NSS v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, uvedl, že „*[p]římo žalovat nezákonný zásah je proto možno jen tehdy, pakliže ochrana jinými právními prostředky není možná. Vztah obou zmíněných žalobních typů tak lze označit za primát žaloby proti rozhodnutí, kdy sekundární možnost podání úspěšné žaloby proti nezákonnému zásahu nastupuje teprve tehdy, pokud žaloba proti rozhodnutí nepřipadá v úvahu, a to ani po „zprocesnění“ zásahu jinými právními prostředky ve smyslu ustanovení § 85 s. ř. s.*“
14. V nyní posuzované věci s ohledem na žalobní tvrzení není možná ochrana jinými procesními prostředky, zejména pak žalobou proti rozhodnutí, které případně z daňové kontroly vzejde. Předně není jisté, zda daňová kontrola povede k rozhodnutí. Pokud ano, žaloba proti němu by směřovala k ochraně před doměřenou daní, nikoliv k ochraně před negativními důsledky sdělení citlivých informací osobám, které nejsou oprávněny tyto informace získat, které žalobkyně v důsledku postupu žalovaného nezná, k čemuž nyní

žaloba cílí. Předmět přezkumu zásahové žaloby se tedy nepřekrývá s předmětem přezkumu žaloby proti rozhodnutí o doměření daně. Důvod jejího odmítnutí z důvodu subsidiarity ochrany proto není dán.

15. Krajský soud neshledal, že by zde byl jiný důvod pro odmítnutí, zejména že by tvrzené jednání žalovaného vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem zjevně a nepochybně nemohlo být „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky. Vzhledem k tomu, že žalobkyně žádá pouze deklaraci nezákonného zásahu, nemusela vyčerpat žádné prostředky ochrany podle § 85 s. ř. s., věta za středníkem. Žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od tvrzeného zásahu, tedy podle § 84 odst. 1 s. ř. s.
16. Za této situace soud přistoupil k věcnému přezkoumání žalobních bodů, tedy k čtvrtému kroku přezkumu.

Posouzení zákonnosti tvrzených nezákonných zásahů

17. Žalobkyně se vyšla z toho, že zaměstnanec žalovaného je osobou zúčastněnou na správě daní a je povinen se prokázat svou totožnost osobním dokladem. Služební průkaz není osobním dokladem.
18. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný je orgán veřejné moci, organizační složka státu. Podle § 24 odst. 1 daňového řádu jedná za organizační složku státu statutární orgán nebo ten, kdo prokáže, že je za ni oprávněn jednat. Za žalovaného tedy může jednat jako statutární orgán generální ředitelka (§14 odst. 3 zákona o finanční správě), která může jiného zaměstnance písemně pověřit nebo pověření může vyplynout ze služebního předpisu finanční správy, kterým je organizační řád, připouštějící jednání ředitelem Ing. K. nebo jím pověřeným zaměstnancem. Pověření však předloženo nebylo.
19. Kontrole byly za žalovaného přítomny tři osoby, ač podle § 24 odst. 4 daňového řádu jménem státu jedná jedna fyzická osoba. U žalobkyně jednaly všechny tři na přeskáčku.
20. Žalobkyně tvrdí, že měla právo znát totožnost konkrétní osoby a že úřední osoba měla vyzvat všechny přítomné osoby k prokázání totožnosti podle § 23 odst. 1 daňového řádu. Měla rovněž právo znát pověření úřední osoby. Žalobkyně se v inkriminovaný den se zaměstnanci žalovaného setkala poprvé, tedy je neznala.
21. Krajský soud se s názorem žalobkyně neztotožňuje.
22. Jak vyplývá z § 12 odst. 1 daňového řádu, správce daně vykonává svou pravomoc prostřednictvím úředních osob. Úřední osobou je zaměstnanec, který se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správce daně, nebo osoba oprávněná k výkonu pravomoci správce daně zákonem nebo na základě zákona (§ 12 odst. 2 daňového řádu).
23. Žalobkyně se mýlí, pokud má za to, že správce daně nebo jeho zaměstnanci jsou osobou zúčastněnou na správě daní. Rozlišení mezi správcem daně a osobou zúčastněnou na správě daní vyplývá již ze samotné systematiky daňového řádu. Osobami zúčastněnými na správě daní jsou podle části druhé, hlavy první, dílu 2, §§ 20–22 daňového řádu daňový subjekt a třetí osoby. Správce daně je definován v části druhé, hlavě první, dílu 1, § 10 daňového řádu. Rozdíl mezi správcem daně a osobou zúčastněnou na správě daní vyplývá zejména z jejich postavení v řízení. Správce daně je podle § 10 odst. 1 daňového řádu *správní orgán nebo jiný státní orgán (dále jen „orgán veřejné moci“) v rozsahu, v jakém mu je zákonem nebo na základě zákona svěřena působnost v oblasti správy daní*. Jeho pravomoc stanoví § 11 daňového řádu. Osoba zúčastněná na správě daní je naopak adresát výkonu působnosti v oblasti správy daní.

Osobou zúčastněnou na správě daní je daňový subjekt a třetí osoby, které jsou odlišné od daňového subjektu, *které mají práva a povinnosti při správě daní, nebo jejichž práva a povinnosti jsou správou daní dotčena* (§22 daňového řádu). Podle důvodové zprávy k tomuto ustanovení lze do jejich skupiny zahrnout svědka, odborného konzultanta, znalce, tlumočníka, jakož i další osoby mající povinnost součinnosti při správě daní. Právní teorie je definuje např. takto: *Na procesu správy daní se neúčastní pouze daňové subjekty jako osoby, jejichž daňové povinnosti a kontrola jejich dodržování jsou cílem správy daní (srov. § 1 odst. 2), a správci daně, kteří správu a kontrolu dodržování daňových povinností daňových subjektů provádějí, ale též osoby další, jejichž znalosti, zkušenosti či dokumenty, které mají v držení, jsou pro faktický výkon správy daní nezbytné, a jejichž práva jsou tak při správě daní dotčena. Přestože se tyto osoby jen zřídka stávají účastníky daňového řízení, daňový řád jim stanoví řadu práv a zejména povinností* (viz Daňový řád. Komentář. Wolters Kluwer. Praha. 2011, § 22).

24. Názor žalobkyně, že osoba jednající za správce daně je osobou zúčastněnou na správě daní, vychází z logické chyby, kdy zaměňuje vykonavatele veřejné správy na úseku správy daní (správce daně) s jejím adresátem (daňový subjekt a třetí osoby). Na uvedeném nic nemění, že správce daně vykonává svou pravomoc prostřednictvím úředních osob, které jsou osobami fyzickými. Pokud vykonávají správu daní, pak nejsou osobami zúčastněnými na řízení, ale správcem daně. Ani tehdy, pokud se úkonu účastní více úředních osob, nemohou se jakkoliv přetransformovat do postavení třetích osob, a to ani výkladem podaným žalobkyní, tedy že se účastní správy daní. Správy daní se skutečně účastní, ale v roli vrchnostenské vůči osobám zúčastněným na řízení. Naopak, třetí osoby jsou osoby zúčastněné na správě daní, tedy ty, vůči kterým správce daně svou pravomoc vykonává.
25. Povinnost prokázat totožnost, které se žalobkyně dovolává, se vztahuje pouze na osoby zúčastněné na správě daní, tedy na daňový subjekt a třetí osoby, což vyplývá z výslovného znění § 23 daňového řádu: *osoba zúčastněná na správě daní je povinna na vyzvání úřední osoby prokázat svoji totožnost*. Úřední osoby takovou povinnost nemají, ty mají pouze povinnost předložit služební průkaz: § 12 odst. 3 daňového řádu, *úřední osoba prokazuje svoje oprávnění k úkonům při správě daní služebním průkazem, pokud tak stanoví zákon, popřípadě jiným způsobem*. Na uvedeném nic nemění úvaha žalobkyně, že služební průkaz se může ztratit a obezřetnost na její straně ji velí ověřit, zda osoba se služebním průkazem je skutečně tou osobou, za kterou se vydává. Ani úvaha, že daňová kontrola byla podezřelá. Předně, v posuzované věci k žádné ztrátě či zneužití průkazu nebo k falešné daňové kontrole nedošlo a veškerá argumentace je v rovině spekulace. Žalobkyní tvrzená obezřetnost v tomto směru nemá oporu v daňovém řádu a nezakládá jí žádné veřejné subjektivní právo. To nevyplývá ani ze zásady zdvořilosti vyplývající z § 6 odst. 4 daňového řádu, která v tomto smyslu nemá odraz v pozitivní povinnosti úřední osoby žádosti o předložení průkazu totožnosti vyhovět.
26. Není ani správný názor žalobkyně, že úřední osoba, která vůči daňovému subjektu, vykonává pravomoc, může být jen jedna. Takové pravidlo z daňového řádu nevyplývá a judikatura zcela běžně výkon pravomoci více úředními osobami, zejména u daňové kontroly, připouští (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2022, č. j. 4 Afs 356/2020-604, který posuzoval situaci, kdy daňovou kontrolu zahájily dvě úřední osoby, aniž by tento postup shledal jakkoliv vadný, shodně rozsudek č. j. 10 Afs 371/2017-69 z 12. 7. 2018, odstavec 106).
27. K zásahu do práv žalobkyně nemohlo tvrzeným jednáním žalovaného dojít, protože neměla veřejné subjektivní právo na předložení občanského průkazu. Neměla ani veřejné subjektivní právo na to, aby žalovaný vyzval přítomné k předložení průkazu totožnosti,

protože daňový řád v 23 odst. 1 upravuje toliko povinnost osoby zúčastněné na správě daní průkaz totožnosti na výzvu úřední osoby předložit, nikoliv povinnost úřední osoby takovou výzvu učinit. U jednání byly podle žalobkyně pouze tři úřední osoby a osoby za žalobkyni (jednatel, odborný konzultant, zástupce). Jak vyplývá z protokolu, jak jednatel, tak odborný konzultant občanské průkazy předložily. Pokud jejich totožnost neznala nebo pokud neznala totožnost svého zástupce, nelze ji zjišťovat pomocí § 23 odst. 1 daňového řádu.

28. Úřední osoba nepotřebuje k provedení úkonu při správě daní žádné pověření založené ve spise či předložené daňovému subjektu, a to ani na jeho žádost. Oprávnění konkrétního úředníka provádět jednotlivé úkony neplyne z pověření, či dříve z úředního záznamu o pověřené úřední osobě, ale z jeho pracovní pozice (viz výslovně rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2023 č. j.- 3 Afs 397/2021-72, odstavec 31¹, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2023, č. j. 1 Afs 258/2021-63 odstavce 23 a 24, cit. rozsudek 10 Afs 371/2017, odstavec 106). Ve vztahu k daňovému subjektu se pověření prokazuje služebním průkazem.
29. Co se týká odkazu na § 24 odst. 3 daňového řádu, pak tento je zcela nepřipadný, neboť se vztahuje nikoliv na správce daně, ale upravuje procesní způsobilost a její prokázání u osoby zúčastněné na správě daní. Úřední osoba ani zaměstnanec žalovaného nejsou osobami zúčastněnými na daních a žalobkyni dovolávané pravidlo na ně proto nedopadá.
30. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 12 daňového řádu, když jeho zaměstnanci na jednání s žalobkyní v jejích prostorách předložili služební průkaz a dále žádný další průkaz totožnosti či pověření, protože nic takového daňový řád nevyžaduje. Na uvedeném nic nemění, že zaměstnanci žalovaného jsou fyzické osoby. Při jednání s žalobkyní vystupovali jako úřední osoby, tedy osoby vykonávající vůči žalobkyni pravomoc správce daně, přičemž se vyžaduje předložení služebního průkazu, nikoliv průkazu totožnosti. Pokud žalobkyně měla pochybnosti, zda osoby, které se k ní dostavily, byly osobami úředními, měla právo se obrátit na správce daně s žádostí o sdělení, kdo je její úřední osobou podle § 12 odst. 4 daňového řádu, nikoliv vyžadovat pověření či doklad totožnosti. Tím by se zbavila i pochybností, zda jde o skutečnou nebo falešnou daňovou kontrolu. Měla vskutku veřejné subjektivní právo znát svou úřední osobu, ovšem tato byla povinna se prokázat toliko služebním průkazem, nikoliv jiným průkazem totožnosti. Veřejné subjektivní právo na předložení občanského průkazu jí z ničeho nevyplývá (k postupu, jak zjistit úřední osobu v případě pochybností, viz např. cit. rozsudek NSS č. j. 3 Afs 397/2021-72, odstavce 30 a 31, nebo cit. rozsudek č. j. 4 Afs 356/2020-60, odstavec 46).
31. Z výše uvedeného plyne, že postup žalovaného, který nevydal a žalobkyni nepředložil pověření ke kontrole, byl v souladu se zákonem, neboť k provedení úkonů při správě daní není nutné vydávat zvláštní pověření. U tohoto jeho žalobkyní napadeného postupu chybí podmínka z nezákonnosti vyplývající z § 82 s. ř. s. k tomu, aby tento postup byl nezákonným zásahem.
32. Dále z výše uvedeného plyne, že postup žalovaného, který u jednání nevyzval všechny přítomné osoby k prokázání totožnosti, je ve vztahu k úředním osobám zákonný, když jim povinnost prokázat totožnost z daňového řádu nevyplývá, a i zde tedy chybí podmínka nezákonnosti vyplývající z § 82 s. ř. s. k tomu, aby tento postup byl nezákonným zásahem.

¹ 3 Afs 397/2021, odstavce 31: *K provedení úkonů při správě daní navíc není nutné vydávat zvláštní pověření, které by mělo být založeno ve správním spisu a které by úřední osoby měly předkládat.*

33. Zbývající osoby průkaz předložily. Vůči nim je vytýkané jednání v rozporu s obsahem správního spisu. Nadto šlo o osoby, které jednaly za žalobkyni, a i kdyby vůči nim žalovaný neučinil výzvu k předložení dokladu totožnosti, pak z žalobních tvrzení nevyplývá, jak tímto byla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech. Takové zkrácení je nejméně dobrovolným předložení průkazu totožnosti zjevně vyloučeno; je vyloučeno i z povahy věci. Jediný, kdo průkaz totožnosti nepředložil, byl zástupce žalobkyně. Ani ve vztahu k němu žalobkyně žádné přímé zkrácení na svých právech netvrdila. Domněnka, že by svého zástupce neznala, a tedy nemohla vědět, zda se této neznámé osobě nedostane do rukou citlivý údaj chráněný GDPR, z žalobních tvrzení nevyplývá. Nadto jde o úvahu v rozporu s jakoukoliv logikou. V tomto případě chybí podmínka přímého zásahu do práv žalobkyně, vyplývající z § 82 s. ř. s. k tomu, aby tento postup byl nezákonným zásahem.

Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že podle § 82 s. ř. s. musí být všechny zde uvedené podmínky splněny současně, aby posuzované jednání bylo nezákonným zásahem, což v nynější věci u obou napadených jednání není splněno, není ani jedno z nich nezákonným zásahem. Žaloba je nedůvodná a krajský soud ji zamítl podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
35. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nebyla v řízení procesně úspěšná, soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 27. února 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu